

PARAULA I VIDA

«Hi ha esperances per al teu futur» (Jer 31,17)

«No ploris més, eixuga't les llàgrimes, perquè les teves penes seran compensades. Hi ha esperances per al teu futur» (Jer 31,16-17),

consola el profeta al poble d'Israel, anunciant-li la salvació i la nova aliança. Ens convé tant refer la nostra esperança amb el consol de Déu, amb l'amor sempre actiu de l'Esperit Sant, ara que s'obre al davant nostre un nou curs pastoral, un temps de gràcia i de servei humil i generós com a preveres i diaques.

Tinguem presents **alguns esdeveniments** que marquen aquest curs 2019-2020:

- El Papa Francesc, que acaba de viatjar un cop més a les perifèries de Madagascar, Moçambic i Illa Maurici, vol que ens interessem pels llocs menys afavorits del planeta, captem la seva situació i estimem les comunitats cristianes que hi ha i que treballen amb esperança i amb vitalitat.

- Això també va marcant la renovació del Col·legi de Cardenals com la que tindrà lloc a primers d'octubre, entre els quals l'Arquebisbe de Rabat, Card. Cristóbal López, salesià

molt vinculat a Catalunya des de la infància.

- Convé no deixar d'acollir les mil·lors aportacions de l'Exhortació apostòlica postsinodal «Christus vivit» del 25 de març 2019, amb moltes propostes que ajudaran a millorar la pastoral juvenil, i l'acollida de l'aportació dels joves en l'Església, així com del discerniment vocacional.

- Ja des de l'octubre, amb la celebració del Mes Missioner, estem cridats a revifar l'esperit missioner de les comunitats cristianes, estimant els nostres missioners i missioneres, ajudant-los i acollint la crida del Senyor a anar pertot arreu, sense tancar-nos, anunciant l'Evangelí de la pau i de l'amor.

- Del 6 al 23 d'octubre tindrà lloc el Sínode de Bisbes sobre l'Amazònia que amb 6 milions de km² constitueix la selva tropical més extensa del món i la «gran reserva verda». Els bisbes s'aplegaran per formular i respondre els seus reptes pastorals, mediambientals i d'atenció als pobles i cultures indígenes. L'objectiu principal és identificar nous camins per a l'evangelització d'aquesta porció del Poble de Déu, especialment dels indígenes, freqüentment oblidats i sense la perspectiva d'un futur serè,

també com a resultat de la crisi dels boscos amazònics.

- La inestabilitat política a Catalunya i a Espanya també marca l'inici d'aquest nou curs: les sentències del judici del procés que podrien aportar crispació forta, la necessitat de trobar camins reals de diàleg i de reconciliació pel bé de tota la societat catalana i espanyola, i la necessitat que tenim de buscar solucions ni que siguin parcials que apuntin a un futur de pau, concòrdia i progrés que tothom anhela.

- Durant el 2020 s'escaurà la commemoració del 25è aniversari del Concili Provincial Tarraconense, i serà bo repassar-ne les resolucions i adonar-nos del valor d'aquell esdeveniment col·legial entre les Diòcesis amb seu a Catalunya i com podria ser referent encara avui en mols aspectes.

- I al març de 2020 hi haurà renovacions a la Conferència Episcopal Espanyola, com n'hi ha hagut ja a la Conferència Episcopal Tarraconense, amb el nou Metropolità i President.

Estiguem oberts a l'acció de l'Esperit. «Hi ha esperances per al nostre futur», ens diu el profeta...

Bon curs 2019-2020!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Festa de la Mare de Déu de l'Horta a Ivars d'Urgell

El 8 de setembre va tenir lloc, davant l'ermita d'Ivars d'Urgell, la 35a festa de la Mare de Déu de l'Horta, patrona de la població. Mn. Carles Albert Ospina va celebrar l'eucaristia, que fou solemnitzada amb els cants del Cor Parroquial de Santa Maria de Barbens i a la qual hi van assistir prop de tres-centes persones, moltes d'elles provinents de diversos pobles de la comarca. Mn. Carles va agrair la tasca que duu a terme l'Associació Amics de l'Horta, que té cura de l'ermita i feu un record dels mossens Jordi Coll i Lluís Baro.

Durant la missa es feren les tradicionals ofrenes per part de les entitats del poble i, en acabar, els assistents pogueren venerar la imatge de la Mare de Déu de l'Horta al cambril.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Exigències radicals de l'Evangelí

L'Evangelí de Jesús té exigències molt radicals. «Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen» (Mt 5,44); «si algú ve amb mi i no m'estima més que el pare i la mare, la dona i els fills... no pot ser deixeble meu» (Lc 14,26). Davant d'aquestes radicalitats ens preguntem sovint si és possible viure així; al fons, significa preguntar-nos què volen dir, exactament, les paraules tan radicals de Jesús i com cal entendre-les.

Recordem un passatge evangèlic: «L'home bo, del bon tresor del seu cor, en treu la bondat, i l'home dolent, del seu tresor dolent, en treu el mal» (Lc 6,45). Aquí hi ha un ensenyament decisiu: el que importa d'una persona és el seu cor. El cor és el nucli de la se-

va vida, les actituds més radicals que orienten totes les seves actuacions: la justícia, la generositat, la castedat, la confiança en Déu, l'amor. D'aquestes actituds, que són el cor de la persona, en surten els actes concrets, que poden tenir moltes possibilitats. Fins i tot pot ser que una actitud d'amor generós es manifesti amb decisions distintes, fins i tot contràries, segons les circumstàncies. Aquí hi ha el nucli del tema: Jesús parla de les actituds, per això el seu llenguatge és tan radical. Ell parla de l'actitud de justícia, de pau, de pobresa, d'amor. No es pot entregar el cor a una mica de justícia, o de pobresa, sinó a la justícia i l'amor. A vegades parla d'accions concretes, per exemple quan diu: «Si algú et pega a la

galta dreta, para-li també l'altra» (Mt 5,39); però tampoc aquí dona normes de conducta pràctica; exagera l'acció concreta per subratllar la importància de l'actitud de perdó i de no violència ni venjança.

A l'arrel hi ha el seu missatge: Déu us estima i us crida a la vida, i veu el cor de tots. Del cor bo en surt una vida bona i del cor dolent, una vida dolenta. En aquesta realitat rica i profunda de cada persona té lloc el misteri del diàleg amorós de Déu que crida a la vida i la resposta de cada persona humana que té lloc en tota la seva manera de viure.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRA Y VIDA

«Tu futuro rebosa
esperanza»
(Jer 31,17)

«**R**epreme la voz de tu llanto, seca las lágrimas de tus ojos, pues tendrán recompensa tus penas. Tu futuro rebosa esperanza» (Jer 31,16-17), consuela el profeta al pueblo de Israel, anunciándole la salvación y la nueva alianza. ¡Necesitamos tanto renovar nuestra esperanza con el consuelo de Dios, con el amor siempre activo del Espíritu Santo, ahora que se abre ante nosotros un nuevo curso pastoral, un tiempo de gracia y de servicio!

Tengamos presentes **algunos acontecimientos que marcan este curso 2019-2020:**

- El Papa Francisco, que acaba de viajar una vez más a las periferias de Madagascar, Mozambique e Isla Mauricio, quiere que nos interesemos por los lugares menos favorecidos del planeta, captemos su situación y amemos las comunidades cristianas que allí trabajan con esperanza y con vitalidad.
- Esto también está marcando la renovación del Colegio de Cardenales como la que tendrá lugar a primeros de octubre, y entre ellos está el Arzobispo de Rabat, Card. Cristóbal López, salesiano muy vinculado a Cataluña desde la infancia.
- Conviene no dejar de acoger las mejores aportaciones de la Exhortación apostólica postsinodal «*Christus vivit*» del 25 de marzo 2019, con muchas propuestas que ayudarán a mejorar la pastoral juvenil y acoger las aportaciones de los jóvenes en la Iglesia, así como profundizar el discernimiento vocacional.
- Ya desde octubre, con la celebración del Mes Misionero, estamos llamados a reavivar el espíritu misionero de las comunidades cristianas, amando a nuestros misioneros y misioneras, ayudándoles, y acogiendo la llamada del Señor a ir por todo el mundo, sin cerrarnos, anunciando el Evangelio de la paz y del amor.
- Del 6 al 23 de octubre tendrá lugar el Sínodo de Obispos sobre la Amazonia que con 6 millones de km² constituye la selva tropical más extensa del mundo y la «gran reserva verde». Los obispos se reunirán para formular y responder a los retos pastorales, medioambientales y de atención a los pueblos y culturas indígenas. El objetivo principal es identificar nuevos caminos para la evangelización de esta porción del Pueblo de Dios, especialmente de los indígenas, frecuentemente olvidados y sin la perspectiva de un futuro sereno, también como resultado de la crisis de los bosques amazónicos.
- La inestabilidad política en Cataluña y en España también marca el inicio de este nuevo curso: las sentencias del juicio del proceso que podrían aportar crispación fuerte, la necesidad de encontrar caminos reales de diálogo y de reconciliación por el bien de toda la sociedad catalana y española, y la necesidad que tenemos de buscar soluciones ni que sean parciales que apunten a un futuro de paz, concordia y progreso que todos anhelan.
- Durante el 2020 tendremos la conmemoración del 25.º aniversario del Concilio Provincial Tarraconense, y será bueno repasar sus resoluciones y darnos cuenta del valor de aquel evento colegial entre las Diócesis con sede en Cataluña y como podría ser referente todavía hoy en muchos aspectos.
- Y en marzo de 2020 habrá renovación en la Conferencia Episcopal Española, como la ha habido ya en la Conferencia Episcopal Tarraconense, con el nuevo Arzobispo Metropolitano y Presidente.

Estemos abiertos a la acción del Espíritu. «*Tu futuro rebosa esperanza*», nos dice el profeta... ¡Buen curso 2019-2020!

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

L'ecologia, tema del recés de formació de Càritas

Càritas d'Urgell i Càritas d'Andorra van organitzar, el dimarts 3 de setembre, un recés de formació conjunt a la Residència Sagrada Família, a La Seu d'Urgell. Fou predicat per Mn. Vicente Martín, Delegat episcopal de Càritas Espanyola, que va fer una profunda reflexió sobre el paper de Càritas en la cura del planeta, i va encoratjar els agents assistents a integrar actituds i accions que treballin en favor de la sostenibilitat.

L'acte es va iniciar a les 10 del matí, presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, que va obrir l'acte amb unes paraules d'agraïment al ponent i també de presentació de la jornada; a més pel Delegat diocesà de Càritas, Mn. Jaume Mayoral, i els directors de Càritas d'Urgell i Càritas d'Andorra, Sr. Josep Casanova i Amadeu Rocamora. Hi van assistir prop d'una seixantena de persones, entre personal de Càritas, agents i voluntaris de les diverses Càritas parroquials d'arreu del Bisbat i del Principat d'Andorra.

Mn. Vicente Martín va provocar als assistents per tal de reflexionar en profunditat sobre les vinculacions entre els valors de Càritas i el sosteniment d'una actitud de cura vers la natura i les persones, en el context de la celebració de la Jornada de Pregària per la cura de la Creació, proposada pel Sant Pare, que s'havia fet dos dies abans. Justament,

el Sant Pare havia demanat en aquell dia fer una reflexió sobre els estils de vida, perquè l'home ha creat un estat d'emergència climàtica que amenaça la vida. Mn. Vicente Martín va exhortar els presents: «la gent de Càritas ens hem d'implicar, reflexionar i animar els demés a cercar noves alternatives per cuidar la nostra germana terra, i és que com bé diu el Papa, no només hem d'estimar els animals, hem de tenir també amor i tenir cura d'un entorn global». Va destacar que «no sempre més és igual a millor», assenyalant que cal que anem prenent consciència de què moltes vegades tenim més del que necessitem. Ha parlat de la campanya de Càritas en la que el seu eslògan es destacava que «cal viure senzillament, perquè algú senzillament pugui viure».

El ponent va encoratjar els responsables i agents de Càritas a seguir endavant amb el programa Eco-canvi, i els felicità a ells i a l'empresa d'inserció «Grapats» pel projecte de lloguer de vaixelles, pel que suposa d'estalvi en l'ús de plàstic i objectes d'un sol ús.

En acabar el taller de formació, es va celebrar una Eucaristia a la capella del convent de la Sagrada Família que fou presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric i concelebrada pels sacerdots assistents a l'acte. Un dinar de germanor va cloure aquest quart recés de formació de Càritas d'Urgell i d'Andorra.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Contemplar a Maria ens permet dirigir la mirada cap a tantes dones, mares i àvies que,

amb sacrifici i discreció, abnegació i esforç, plasmen el present i teixeixen els somnis del demà» (2 de juny).

@Pontifex: «Déu estima amb amor de Pare. Cada vida, cadascú de nosaltres li pertany» (2 de juny).

@Pontifex: «Estimats pares, ajudeu els vostres fills a descobrir l'amor de Jesús! Això els farà forts i valents» (2 de juny).

@Pontifex: «Caminem junts, deixant que l'Evangelí sigui el llevat capaç d'impregnar-ho tot i de donar als nostres pobles la joia de la salvació!» (2 de juny).

Román i Torralba parlen de l'aprenentatge d'estimar en les Jornades de Teologia

«El sentit de la vida. Estimar a fons», fou el tema per a la formació de professors i mestres de religió, catequistes, agents de pastoral de la salut i de joventut, de Càritas, sacerdots i religiosos del Bisbat d'Urgell, en les Jornades de Teologia de 2019, que es van desenvolupar entre el 29 i el 30 d'agost a la sala Sant Domènec de La Seu d'Urgell.

El Delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert, va obrir la trobada agraint l'assistència de tants inscrits i animant els mestres i professors en la seva feina. Després, l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va inaugurar les jornades amb unes paraules de benvinguda als 140 inscrits en aquesta trobada, provinents de diversos punts de la Diòcesi d'Urgell.

Mons. Vives va encoratjar els assistents en la primera formació del curs escolar que s'iniciava i va agrair als ponents el tractament del tema triat, assenyalant que aquesta és una qüestió molt important perquè els cristians estan cridats a donar raó d'aquesta esperança que dona l'amor. Per a Mons. Vives és l'amor en si mateix el motiu per trobar el sentit de la vida. Tot citant Sant Bernat de Claravall remarcà que estimem per estimar.

La jornada treballà durant dos dies amb una pregunta que és inherent a la condició humana: tot sovint ens interroguem per la raó de la nostra existència, pel sentit de la nostra entrega, el nostre treball, les nostres relacions, per allò que fa que la vida de cadascú sigui valuosa. Begoña Román i Francesc Torralba, doctors en Filosofia, van tractar des de diversos punts de vista els temes plantejats. La primera ponent fou la Vicedegana de la Facultat de Filosofia de la Universitat de Barcelona, la Dra. Begoña Román.

A la seva primera ponència parlà de com vèncer l'actual societat del desànim. Va associar la societat del desànim amb la manca de vitalitat i la manca de ganes de viure. Va explicar els trets que caracteritzen la societat del desànim. Una societat que és fruit d'un individualisme real, amb una concepció antropològica de l'ésser humà com un individu aïllat. Es tracta de la creació d'un home autosuficient, fet a si mateix, que no deu res a ningú, que no agraeix res a ningú, i que vol alliberar-se de qualsevol deute que amenaci la seva llibertat. I, per tant, no és capaç de fer aliances basades en la confiança i en l'amor, sinó que fa contractes en els seus projectes de vida. Per a Begoña Román, cal superar la desorientació en la que vivim assumint-la i encarant els riscos, és

a dir els errors. La seva segona intervenció fou un repàs sobre la recerca de sentit en la història de la filosofia i sobretot va descriure 10 referències de la història de la filosofia: Plató i Sant Agustí; Aristòtil i Sant Tomàs d'Aquino; Epicuri, els estoics, Kant, els utilitaristes, els comunitaristes i els dialògics. I remarcà els trets en comú que porten a l'esperança en dos grans sentits: la felicitat, i la justícia o dignitat. I la seva tercera aportació va tractar sobre l'ètica i el sentit, remarcant la transformació del món. S'estengué en la distinció entre ètica i moral en temps accelerats, la distinció entre convicció i responsabilitat i l'ètica cívica, organitzativa, personal i professional. Sobretot explicà bellament la transformació del món passant per la transformació d'un mateix on l'estimar és el gran camí d'aprenentatge.

El Dr. Francesc Torralba, professor de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i Director de la Càtedra de Pensament Cristià del Bisbat d'Urgell, parlà de «La voluntat de sentit», que es correspon, segons va explicar, amb una conferència del Dr. Viktor Frankl (Viena, 1905-1997), un neuròleg, psiquiatre i filòsof d'origen jueu que des del 1942 fins al 1945 va patir la reclusió a diferents camps de concentració i que, durant la seva vida professional, també va haver d'enfrontar-se a situacions realment difícils. En l'esmentada conferència, el Dr. Frankl es demanava com és que en una mateixa situació adversa, fins i tot desesperada, hi ha persones que lluiten per sobreviure i d'altres que hi renuncien, i apuntava com a resposta que aquells s'enfronten a l'adversitat, per dura que sigui, ho fan perquè per a ells la vida té un sentit tan profund que està per damunt de qualsevol contrarietat.

A partir d'aquesta reflexió del neuròleg vienès, el Dr. Torralba va voler repassar algunes de les moltes diverses maneres amb què els corrents filosòfics contemporanis han intentat respondre a la pregunta pel sentit de la vida, malgrat cap d'aquests corrents ofereix una resposta concloent, va precisar. En canvi, sí podem trobar una resposta clara als Evangelis, explicà el Dr. Torralba i, per això, dedicà la segona ponència a explorar «El sentit de la vida a la llum de l'Evangelí». I ho feu des d'un «treball interpretatiu» de les ensenyances de Jesús, atès que «Jesús no feia conferències», sinó que el seu missatge l'hem d'anar desentriant de les seves paràboles, també dels seus silencis, i sobretot de la seva vida.

Un treball interpretatiu que té com a punt de partida intentar imaginar quina resposta donaria Jesús a la qüestió sobre el sentit de la vida. I aquesta resposta és l'amor, tal com va argumentar el Dr. Torralba a la tercera ponència, amb la qual va cloure les jornades d'enguany, titulades «El sentit de l'amor és donar-se a fons perdut». El Director de la Càtedra de Pensament Cristià va voler aprofundir en el significat del verb estimar a partir de les ensenyances de Jesús, per argumentar que llegint els Evangelis s'arriba a la conclusió que el sentit de la vida és estimar i ser estimats; «si no fos així, no valdria la pena viure».

Els assistents a la jornada van participar en l'Eucaristia presidida per Mons. Vives a l'església dedicada a la Immaculada del Seminari d'Urgell, dins la qual va lliurar la *Missio* als professors de religió de la Diòcesi, i es pregà per tots els qui en els pròxims dies començaran el curs 2019-2020.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Esd 1,1-6 / Sl 125 / Lc 8,16-18]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucida i patrona de Tarragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dimarts [Esd 6,7-8.12b.14-20 / Sl 121 / Lc 8,19-21]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona principal de l'arxidiò-

cesi i de la província eclesiàstica de Barcelona.

25. ■ Dimecres [Esd 9,5-9 / Sl: Tb 13,2-8 / Lc 9,1-6]. Mare de Déu de la Misericòrdia; sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva).

26. ■ Dijous [Ag 1,1-8 / Sl 149 / Lc 9,7-9]. Sant Cosme i sant Damià (anomenats *els sants metges*), germans màrtirs de Síria, patrons dels

metges i dels farmacèutics; sant Nil, abat.

27. □ Divendres [Ag 2,1b-10 / Sl 42 / Lc 9,18-22]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fund. Paüls (CM, 1625) i cofund. Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633).

28. ■ Dissabte [Za 2,1-5.10-11a / Sl: Jr 31,10-13 / Lc 9,43b-45]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i com-

panyans, mrs. a Nagasaki (s. XVII); *Lleida*: ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6,1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Els Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafael, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe; santa Gudèlia.

Diumenge XXV de durant l'any (C)

COMENTARI

Amor al germà, no al diner

Es diners sempre han exercit un enorme poder sobre les persones ni que sigui al preu de fer molt mal als germans. Ho denuncia de forma clara Amós en la primera lectura: *Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: Vendrem el gra amb mesures més petites i per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances... Per tenir un esclau comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.* És el menyspreu més gran i absolut del pobre i del necessitat. Avui es continua fent el mateix però amb sistemes més sofisticats. Per això també valen les paraules finals: *El Senyor ho jura: No oblidaré mai això que fan.* Déu no passa per alt el clam dels pobres.

I ens estranyen les paraules de Jesús a l'evangeli quan ens presenta un administrador que fa trampes amb les mercaderies del seu amo per guanyar-se així la voluntat dels creditors: *Quant deus al meu amo? Ell li contestà: Cent bidons d'oli. Li digué: aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta.* I diu l'evangeli: *Aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum.* Vol dir que Jesús lloa les trampes de l'administrador? Sens dubte que no; sinó la visió de futur que tenia. Sabent que es quedava sense feina buscava algú que li'n donés quan perdés el seu càrrec. Nosaltres hem de fer el mateix: *Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa.* I com ho fem això? No abusant dels pobres sinó compartint tota la riquesa amb els nostres germans, amb els pobres i necessitats perquè és *enganyosa i és d'un altre.* Això és el que ensenya Jesús. Només així podrem fer el que diu sant Pau: *Desitjo que els homes puguin alçar les mans netes, evitant baralles i discussions.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

▶ Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestedat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: «Què és això que sento dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns.» L'administrador va pensar: «Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.» I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: «Quant deus al meu amo?» Ell li contestà: «Cent bidons d'oli.» Li digué: «Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta.» A un altre li digué: «I tu, quant deus?» Li contestà: «Cent sacs de blat.» Li diu: «Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.» I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum.» I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi eternament a casa seva. L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los humildes del país, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modificando las balanzas con engaño— para comprar al indigente por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender hasta el salvado del grano?».

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré jamás ninguna de sus acciones».

▶ Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por toda la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido tiempo y para el que fui constituido heraldo y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en todo lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hombre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de derrochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu administración, porque en adelante no podrás seguir administrando». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a hacer, pues mi señor me quita la administración? Para cavar no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo que voy a hacer para que, cuando me echen de la administración, encuentre quien me reciba en su casa». Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió: «Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa, siéntate y escribe cincuenta». Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó: «Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque había actuado con astucia.

Ciertamente, los hijos de este mundo son más astutos con su propia gente que los hijos de la luz. Y yo os digo: ganaos amigos con el dinero de iniquidad, para que, cuando os falte, os reciban en las moradas eternas.

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto. Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará? Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero.»